

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

29. LISTOPADU 2020

Z obsahu:

Modlitba žalmů - 1. část

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 14. října 2020,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Blahoslavení

Dionýsus a Redempt
Libor Rösner
- strana 4 -

190. výročí mariánského zjevení v Rue du Bac

- strana 5 -

Z duchovního pokladu Alice Lenczewské (30)

- strana 6 -

Bděte, Pán je blízko Kardinál

John Henry Newman
- strana 8 -

Hle, tvá Matka - strana 9 -

Kanadští biskupové varují před zákazem léčby homosexuality

- strana 9 -

Matko Boží, zachraň mě! - strana 10 -

Jistota smrti

Sv. Alfons M. z Liguori
- strana 11 -

Foto © Klára Kalinová,
Člověk a Víra

Modlitba žalmů - 1. část

Katecheze papeže Františka při generální audienci
14. října 2020, Řím, aula Pavla VI.

(Ž 13,2-3.6)

Draží bratři a sestry! Při četbě Bible neustále narážime na modlitby nejrůznějšího druhu. Avšak nacházíme také knihu tvořenou výhradně modlitbami, knihu, která se těm, kdo se modlí, stala vlastní, zápasštěm i domovem. Nazývá se *Kniha žalmů*. Sto padesát žalmů k modlitbě.

Je to součást takzvaných mudroslovných knih, protože sděluje „moudrost

modlitby“ zkušeností dialogu s Bohem. V žalmech nacházíme všechny lidské cítě: radosti, bolesti, pochyby, naděje i hořkosti, jimiž je náš život prostoupen. Katechismus říká, že každý žalm je „tak strážlivý, že se jej vskutku mohou modlit lidé všech stavů a všech dob“. (*Katechismus katolické církve*, 2588) Opakovanou četbou žalmů si osvojujeme jazyk modlitby. Bůh Otec totiž svým Duchem inspi-

roval srdce krále Davida a dalších žalmistů, aby každého muže a ženu učil chválit jej, děkovat mu, prosit ho, vzývat jej v radosti i bolesti a vyprávět o jeho podivuhodných dílech a o jeho Zákoně. Žalmy jsou vlastně Boží slovo, kterým my lidé mluvíme s Bohem.

V této knize se nesetkáváme s éterickými, abstraktními lidmi, kteří zaměňují modlitbu za nějaký estetický nebo odcizující prožitek. Žalmy nejsou texty vzniklé na psacím stole, nýbrž často dramatické invokace, jež prýští z hlubin života. K jejich modlitbě postačí být tím, čím jsme. Nesmíme zapomínat, že modlit se máme takoví, jací jsme, bez líčení. Duše se

Pokračování na str. 13

Výzva dnešní neděle a celé adventní doby zní jednoznačně: „Bděte!“ A my dobře víme proč...

Teď by se slušelo mlčet a možná nechat i volný tento list papíru, kam by si každý sám sepsal poznámky z rozjímání o tom, zda a jak bdí. Bylo by to něco nezvyklého, nabourání jistoty, kterou nabízí druhá strana Světla, editorial. Avšak jistot, které jsme v posledních měsících ztratili, je mnohem více a jsou podstatně závažnějšího charakteru. V jedné jistotě jsme ovšem utvrzeni byli: konec pozemské pouti každého člověka je nevyhnutelný a přijde jako zloděj v noci. (str. 11-12) A proto je třeba bdít, vždyť okamžik smrti je spojen s osobním setkáním s Kristem a osobním soudem nad naší duší.

Možná jsme si i zvykli, že pozemský život plyne, aniž bychom byli nuceni myslet na jeho konec. Snad jsme i pozapomněli na druhý Kristův příchod, nebo to aspoň nebyla pro nás prioritní záležitost. Ale teď nás okolnosti donutily o tom více přemýšlet i jindy než v době adventní. A proto i letošní advent by měl být pro každého člověka časem, kdy intenzivněji než v letech předchozích zaměří svoji pozornost na to, co je nejen podstatou katolické víry, ale ať už to někdo přijímá či nikoliv, je i jistou realitou lidských dějin - Kristův druhý příchod na tuto zemi.

Jestliže máme být bdělí vzhledem k okamžiku své smrti, o to více bychom měli být bdělí a očekávat Ježíšův slavný

Editorial

příchod! Svatý John Henry Newman velmi výstižně vysvětluje, v čem takové bdělé očekávání Krista spočívá: „Na Krista bděle čeká ten, kdo ho hledá s živým zájmem a horlivostí, kdo ho vyhlíží ve všem, s čím se setkává, kdo by nebyl ani překvapen ani vyděšen ani zoufalý, kdyby ho opravdu najednou viděl přicházet. A s Kristem bdí ten, kdo při svém vyhlížení budoucího současně myslí na minulé: On pro mě trpěl. Kdo sám v sobě obnovuje Pánův kříž a utrpení.“ (str. 8) Těžké a snadné zároveň! Těžké pro toho, kdo zbloudil z Hospodinových cest, jehož srdce ztvrdlo, kdo žije v nevědomosti, v hříchu. Naopak snadné tomu, kdo se nebojí odevzdat se bez výhrad Trojjedinému Bohu Stvořiteli, který po všechny věky kraluje nad celým vesmírem. Chvilky zkoušek jsou pak pro duši „jen“ očistnou cestou, která je ve skutečnosti pro člověka jedinečnou Boží milostí.

Myslet na konec a být na něj dobře připraven neznamená neustále se tázat, co bude zítra. K tomu vedl Ježíš Alici Lenczewskou. (str. 6-7) Bylo by to v přímém rozporu s bdělým očekáváním úkonu Boží Prozřetelnosti a omezilo by to svobodu naší vůle - vedlo by to k vypočítavému rozhodování, stali bychom se závislími na nějaké skutečnosti a ne na Bohu a jeho svaté vůli, ačkoliv ona se

projevuje nezávisle na tom, jak se k ní člověk staví. Otázky, jimiž se snažíme dopátrat toho, jak bude vypadat konec, kdy bude, co mu má přesně předcházet, jsou sice naléhavé, ale je třeba být bdělý i zde, abychom se pro samou zvědavost neminuli s tím, co Bůh po nás ve skutečnosti žádá: žít v úplném sebeodevzdání, sjednocení s ním a s jeho svatou vůlí. Máme už tak málo času na tomto světě - proč jej marnit otázkami, na něž jen stěží najdeme zde na zemi uspokojivou odpověď? Bude-li Bůh chtít, dopřeje nám milost poznání, ale pro naši spásu to není nezbytné...

Advent je rovněž časem zasvěceným Panně Marii. Právě ji nám Ježíš na kříži dal, aby každého z nás skryla pod svůj ochranný plášť a bezpečně nás provedla pozemským životem až ke konečnému setkání s živým Ježíšem. V Amsterodamu se v roce 1955 zjevila jako Matka všech národů a její poselství by mělo dnes znít velmi hlasitě ve všech koutech světa: „Svět si již více neví rady. Tak tedy, národy, důvěřujte vaší Matce, která přece nikdy neopustila své děti!“ (str. 9) Takto v Pannu Marii důvěřoval i papež Pius XII., a to v každé situaci. (str. 10) Volejme tedy celým svým srdcem často spolu s ním: „Matko Boží, zachraň mě!“ Ona nezklame...

A nezapomeňme: Kristův příchod se rok od roku více blíží. Přichází den, kdy se lidstvu a nám každému osobně zjeví.

Daniel Dehner

Každoroční příprava oslavy příchodu Božího Syna na tento svět je opakovanou výzvou k bdělosti. Bdít znamená pozorně vnímat a uvědomovat si to, co se děje kolem, a to nejen proto, abychom nebyli nečekaně překvapeni a zaskočení tím, co nás může ohrozit. Bdít znamená také být pozorný k přítomnosti toho, který nás přišel obdarovat svou společností. Pros Ducha Svatého o opravdovou pozornost a bdělost k Božímu slovu, abys nezanedbával dary, které ti jeho přítomnost přináší.

Zaposlouchej se nejdříve dobře do Izaiašova nářku. V jeho slovech můžeš slyšet ozvěnu toho, co zaznívá i v tvém nitru. Jeho srdce naplňuje horoucí touha po setkání s Hospodinem. Je to stesk srdce, které si živě uvědomuje, jak žalostný je stav člověka ponechaného sobě samému, a které jen postupně dochází k poznání, co je toho pravou příčinou. Člověk pociťuje stále jasněji, že bez svého Boha a Otce není schopen ničeho dobrého: *všichni jsme jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek, nepravost nás unášela jako vítr*. Přitom se mu nejdříve zdá, jako by jeho blouděním byl vinen sám Bůh.

Není to však Bůh, kdo opustil člověka, ale člověk sám se vzdalil od svého Boha, když si pyšně usmyslel, že si nejen vystačí, ale že bude sám sobě bohem: *Nikdo nevolal jeho jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k němu přivinul*. Člověk se může vzdálit od Boha tak daleko, že pak už nemůže sám najít cestu zpět, a zdá se mu, že *Bůh před ním skryl svou tvář*. Milující Bůh však nemůže zapomenout na své dílo, které si *uhnětl*, ani když naše *srdce zbloudilo a ztvrdlo*. On zůstává naším Otcem a dělá všechno pro to, aby nám byl nablízku. *Ucho neslyšelo ani oko nevidělo, že by některý bůh jednal jako On*. Jeho jméno je *Vykupitel*, který *prolomil nebesa a sestoupil*, hory nevědomosti a nevděčnosti se před ním rozplynuly. *Bůh je věrný*, On nás dokonce povolal, *abychom měli společnost s jeho Synem, Ježíšem Kristem, naším Pánem*.

Toto společenství má svou zvláštní podobu: Náš Pán tě přijal do svých služeb. Povolal tě ke spolupráci, pověřil tě zvláštním úkolem a vybavil tě potřebnou pravo-

mocí. Smíš být jeho společníkem na velkém díle spásy. Abys toto společenství opravdu prožíval a *získal z něho bohatství všeho druhu*, dává Pán jasný návod: *Mějte se na pozoru, buďte bdělí a modlete se.*

Čekání na Pána

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Co říkám vám, říkám všem: Bděte!

Měj se na pozoru!
Nedej se ukořistit klamnou sebejistotou, že ti ještě zbývá dostatek času, abys splnil svěřený úkol. Ani nejpevnější zdraví, žádné důmyslné zabezpečení ti nemohou zaručit jedinou minutu, která by se mohla přičíst k času, jenž ti byl vymezen. Jedna z nich určitě bude tou poslední – a kde máš jistotu, že tou poslední není ta, která právě začíná? Měj se proto na pozoru přede vším, co tě odvádí od jediného smyslu tvého života: být s Pánem a čekat na jeho návrat. Nenechej si namluvit, že si nejdříve musíš užít života, a pak budeš myslet na jeho příchod. Žít opravdu naplno znamená žít s Pánem a pro Pána. Doporučovaná *bdělost* je vlastně živým a trvalým vědomím, kdo tě pozval do svých služeb.

Jestliže se oddáš duchovnímu spánku a utoneš v nezřízené péči o pozemský blahobyt, požitky, o radosti z rozkoší a z moci, nabudeš klamného dojmu, jako by Pán a jeho návrat byl hodně daleko. Můžeš se dočkat nepříjemného překvapení, a to nikoliv proto, že by si Pán liboval v tom, jak tě může zaskočit, ale jen a jen proto, že jsi zcela zapomněl na to podstatné, na své postavení a na svůj svěřený úkol, že jsi zůstal zcela slepý a hluchý ke všem výmluvným výzvám a varováním, které ti ustavičně připomínají potřebu bdělosti.

Tvůj Pán je ve skutečnosti stále s tebou. *Modlitba* je oním vzácným darem, který ti dává možnost žít v trvalé Ježíšově přítomnosti, i když *je na cestách*. Zatímco zaujetí pozemskými věcmi živi v tobě přání, aby přišel co nejdříve, modlitba tě učí *toužebně čekat na den našeho Pána*.

Co říkám vám, říkám všem.

Naléhavé varování, které upozorňuje na možné nepříjemné překvapení, neplatí jen jednotlivcům, ale i celé společnosti: čeho se může nadít společnost, která místo toho, aby vedla své členy k *bdělosti a modlitbě*, usiluje všemi prostředky, aby se lidé utápěli v marnosti a zábavě? Není tu přímo markantní protiklad mezi horečnou ustaraností o pozemské stat-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 63,16b–17.19b; 64,2b–7

Ty, Hospodine, jsi náš otec, „náš vykupitel“ je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmíř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tvář by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tvář se rozplynuly hory. Od věků nikdo neslyšel, k sluchu nikomu neproniklo, oko nespátrilo, že by bůh, mimo tebe, tak jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Budeme zachráněni? Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevolal tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

Dokončení na str. 13

ky, pohodlí a rozptýlení, a naprostou bezstarostností, pokud jde o Pánův příchod a věčnou budoucnost?

Ale i kdyby všichni usnuli, je tu *vrátný*, kterému *Pán domu* výslovně uložil, *aby bděl*. Poděkuj Ježíši, že nám ustanovil úřad bdělého strážce, kterému *svěřil klíče*⁽¹⁾, který si je vědom své těžké odpovědnosti a plní své poslání věrně i navzdory věku s neobyčejnou a příkladnou *bdělostí a modlitbou*. On skutečně chrání a neúnavně předává v *hojnosti získané bohatství všeho druhu, co se týká nauky i co se týká poznání*. Jestliže se ti zdá, že tak činí *vhod i nevhod*⁽²⁾, dělá jen to, co je jeho úkol, který přijal z vůle a příkazu Pána domu. Pros za něho proto spolu se Žalmistou:

At je tvá ruka nad mužem po tvé pravici, nad člověkem, kterého sis vychoval. Už od tebe neustoupíme, zachovej nás naživu.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 16,19; ⁽²⁾ srov. 2 Tim 4,2;

⁽³⁾ Ž 80,18–19

Blahoslavení Dionýsus a Redempt

Jeden byl námořník, druhý voják. Oba byli nesmírně pracovití a úspěšní. Dohromady je spojil karmelitánský hábit a také mučednická smrt z rukou následovníků Mohameda, pokoušejících se je přimět k odpadu. Oba též spojuje společná cesta k blahoslavemství.

Blahoslavený Dionýsus se narodil 12. prosince 1600 ve francouzském přístavu Honfleur jako Petr (Pierre) Berthelot. Moře bylo jeho druhým domovem, již někdy ve 12 letech se na ně vypravil, když doprovázel na jedné z plaveb svého otce, jenž byl podle jedné lodním lékařem, podle druhých dokonce kapitánem. Poté se pro něj brázdění oceánů sta-

Blahoslavený Dionýsus od Narození Páně

lo denním chlebem. Jako devatenáctiletý byl na palubě lodi, kterou ve vodách Dálného východu přepadla početnější flotila Holanďanů. Ti byli jednak výtečnými mořeplavci, jednak krutými nepřáteli katolických Francouzů. Chrabře bojující posádka byla poražena a Petr Berthelot unikl zajetí jen s velkým štěstím.

Útočiště našel v dnešním malajském městě Malakka, kde se nechal najmout jako námořník na jednu z portugalských lodí. Díky svému nadání vymykajícímu se všeobecnému průměru využíval Petr vrozené mimořádné vlohy pro záležitosti spjaté s námořní plavbou a stoupal po žebříčku námořnických hodností stále výše. Stal se kapitánem, byl mu udělen šlechtický titul a sám portugalský král si

velice cenil jeho kartografických znalostí. Jim kreslené mapy se dodnes ukazují jako vzor umění kartografie. Mohl vystoupat až na samý vrchol, mohl dosáhnout i některý z nejvyšších postů v portugalském námořnictvu či ve státní správě, jenže on ve svých 35 letech opustil kapitánský můstek a vstoupil na souš, po níž dokráčel do karmelitánského kláštera.

Nešlo o dílo okamžiku, rozhodnutí zanechat námořnického řemesla v něm zrálo delší dobu. Definitivně uzrálo v indickém městě Goa, kde mu poslední zbytky nejasností prozářily rozhovory s jeho duchovním vůdcem, otcem Filipem od Nejsvětější Trojice. Jako bosý karmelitán přestal být kapitánem Petrem Berthelotem a stal se bratrem Dionýsem od Narození Páně. Symbolicky toto jméno přijal při skládání časných slibů 25. prosince 1636, tedy v den Narození Páně. Dne 24. srpna 1638 pak přijetím svátosti kněžství se z něj stal kněz Kristův.

Jakožto kapitán dříve velel celé posádce, jakožto karmelitánský kněz nyní byl povinen bezpříkladnou poslušností. Vydal se do sídla Aceh na Sumatře, kam ho k místnímu sultánovi spolu s poselstvem vedeným Františkem Sousou de Castro vyslal místokrál Indie, jemuž byl též podřízen. Snad hrálo roli i to, že ovládal skvěle malajštinu, snad jeho výtečné navigátorské schopnosti či jeho samotná osobnost, kvůli níž si ho de Castro vybral – chtěl mít vedle sebe co možná nejlepšího duchovního vůdce. Určitě mu nezůstalo utajeno, jak se Dionýsus v semináři vyjímal mezi svými druhy, jak se kolem jeho postavy za modlitby vznášelo zvláštní světlo. Buď jak buď, na této výpravě zasáhli do Dionýsova života opět protestantští Holanďané, nastavení vůči katolickému poselstvu předem nepřátelsky, neboť s Portugalci bojovali o vliv i na tomto konci světa.

Spolu s otcem Dionýsem přibyl do Acehu i jeho řeholní spolubratr **Redempt od Kříže**. Ten se narodil jako Tomáš (Tomás) Rodriguez da Cunha 15. března 1598

v portugalském Paredesu. Rovněž jeho cesta na Karmel byla poněkud klikatá. Než do řádu vstoupil, živil se válčením v portugalské armádě v Goa. Stal se dokonce členem osobní stráže gubernátora Meliaporu, časem byl povýšen i na jejího velitele. Musel tedy oplývat nemalými schopnostmi. Ani jeho nezlákala vidina dalšího postupu a vstoupil k bosým karmelitánům, v jejichž hábitu složil v roce 1615 jako bratr Redempt od Kříže časné sliby. Nějaký čas působil v Goa v roli sakristiána a tam si ho bezpochyby všiml otec Dionýsus od Narození Páně – možná i pro jeho družnou povahu a pro to, co z něj na lidi vůkol vyzařovalo. Než vyrazili do Acehu, žertem ke spolubratrům prohodil, aby nechali namalovat jeho portrét a vyobrazili ho na něm jako mučedníka. Netušil, jak se jeho slova naplní.

Diplomatická výprava byla po měsíc trvající cestě (25. října) sice v Acehu nejprve přivítána se všemi náležitostmi, avšak poté byli všichni její členové uvrženi do vězení. Podle všeho za tím stáli Holanďané, kteří přesvědčili sultána, že pro něj bude výhodnější, když se s Portugalci paktovat nebude. Prý přijíždějí s nekalými úmysly, proto by se jich

Blahoslavený Redempt od Kříže

190. výročí mariánského zjevení v Rue du Bac

Papež František požehnal sochu Panny Marie zhotovenou podle zjevení v pařížské Rue du Bac vincentince Kateřině Labouré, od něhož 27. listopadu uplynulo 190 let a které připomíná medailka Neposkvrněného Početí. V rámci mariánské pouti, kterou v příštích měsících vykonají vincentinská společenství v Itálii, navštívila papeže Františka ve Vatikánu jejich malá delegace, vedená otcem Tomazem Mavričem, generálním představeným Congregatio missionis, Misijní společnosti, tedy lazaristů či vincentinů.

„Doba je velmi smutná. Francii postihne neštěstí a celý svět zachvátí pohromy všeho druhu. Ty však přicházej k tomuto oltáři, z něhož bude plynout milost na všechny lidi, kteří o ni v důvěře a horlivosti budou prosit ... stále jsem nad vámi bděla,“ řekla Matka Boží mladé řeholnici při jejich prvním dlouhém setkání, v noci z 18. na 19. července 1830. O několik měsíců později, 27. listopadu, držela Panna Maria v rukou malý globus, který symbolizuje lidstvo, a vyzvala Kateřinu Labouré k ražení medailky: „Lidé, kteří ji budou s důvěrou nosit,

obdrží velké milosti,“ píše vincentini v tiskovém prohlášení, které doprovází dnešní audienci.

„Dnešní svět je hluboce neklidný,“ pokračují, „a šíří se nová chudoba, vyostřená

mnohé jistoty. Připadáme si chudší a křehčí, protože jsme prožili pocit omezení a restriktci svobod. Ztráta zaměstnání, ztráta nejbližších lidí, absence běžných mezilidských vztahů – to vše nám náhle otevřelo obzory, které jsme už přestávali vnímat. Otřásl se naše duchovní a materiální bohatství, uvědomili jsme si, že máme strach. Uzavření v tichu svých domovů jsme znovu pochopili, jak důležité je soustředit se na podstatu, hledat jednoduchost. Dozrála v nás touha po novém bratrství, které bude schopné vzájemné pomoci a vzájemné úcty,“ cituje se v tiskovém prohlášení Petrova nástupce.

V jeho závěru vincentini zdůrazňují, že putováním mariánské sochy by rádi připomněli, že také dnes nás Nejsvětější Panna volá k oltáři a ujímá se každého člověka, aby nepřevážila malomyslnost. Misijní společnost se k němu inspirovala díky mnohasetletému charismatu, které ji volá „nejenom do jedné farnosti či jediné diecéze, nýbrž do celého světa“.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,

11. 11. 2020

(Redakčně upraveno)

pandemií.“ V tomto ohledu nabývají na účinnosti slova papeže Františka z poselství ke IV. Světovému dni chudých: „Doba, kterou prožíváme, zpochybnula naše

měl zbavit – našeptávali mu. Předtím se pokoušeli výpravu zastavit sami, když na ni na moři zaútočili. V nastalé bitvě byl otec Dionýsus při udílení svátosti pomazání nemocných zraněn, ale zranění nebylo vážné, proto se mohl plavit na lodi, které se z holandských kleští podařilo vymanit, dále.

V cíli uvěznění dostali na vybranou – buď přijmou islám, nebo se budou muset rozloučit se životem. Hlavním přesvědčovacím „argumentem“ vězňů bylo kruté mučení, jemuž zajatce podrobili. Jediným, kdo byl tortury ušetřen, byl de Castro, kterého jeho bohatí příbuzní vykoupeni. Ostatní se museli rozhodnout.

Otec Dionýsus od Narození Páně celou dobu posiloval na duchu své druhy v utrpení, aby vydrželi všechna muka a nezradili svého Pána a Spasitele. Přitom jeho samotného kvůli jeho příslušnosti k řádu a hlavně kněžské tonzuře mučili muslimští trýznitelé obzvláště krutě. Přes to

všechno si dokázal v zatuchlé vězeňské kobce odepřít i to málo přidělu, co dostával, a spokojovat se s nejnětnejším minimumem, jen aby se mohl podělit se zbylými nebožáky.

Více než měsíc musel s bratrem Redemptem od Kříže snášet strašlivá muka, než jejich vězňové pochopili, že veškeré úsilí tyto dva řeholníky či další vězně zlomit jsou marné. Dne 29. listopadu vyslechli vězňové rozsudek smrti.

Otec Dionýsus měl jedno přání – zemřít jako poslední. Chtěl ostatní vyprovodit na onen svět s modlitbou, požehnaním a posledními povzbuzujícími slovy, i proto, aby někdo z popravovaných přece jen ze strachu ze smrti neodpadl. Bylo mu vyhověno – viděl tak umírat jako prvního bratra Redemta, nejprve zasaženého několika šípky a nakonec probodnutého kopím. Pak před jeho očima umírali jeden po druhém další, prostřeleni šípky jako sv. Šebestián.

Něco z jeho osobnosti muselo na vrátech zanechat obrovský dojem – zdráhali se střílet i na něj. Nikdo ze střelců se neměl k napnutí tětiny luku. Bylo tedy rozhodnuto nechat jej ušlapat slony, což byla jedna z forem popravky používaná v té době v těchto končinách. Nebo možná pro něj jakožto pro kněze chtěli vymyslet krutější druh smrti. Každopádně než zvířata dorazila, přiskočil k němu jeden z mužů a úderem meče mu roztránil lebku.

Tělo otce Dionýsa se prý objevilo na místě jeho mučednické smrti poté, co bylo pohřbeno do země. Dokonce opakovaně. Sultán proto nařídil zatížit je balvany a svrhnout do moře, aby umučený kněz sešel z očí, a tím i z mysli.

Do zapomnění ale neupadl. Zůstával v paměti církve po celá léta a díky slavné beatifikaci, vyhlášené 10. června 1900 papežem Lvem XIII., zůstává v myslích věřících i nadále. Spolu s ním i bratr Redempt od Kříže, jenž byl beatifikován v týž den.

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (30)

Místa v textu označena „†“ jsou slova Ježíšova, místa označena „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Pátek 11. 12. 87, 9:30 h.

† Velkou úlevu pro mnohé přináší tvoje oběť.

Modli se víc a oběťuj za Církev, za její služebníky, neboť je trápí rakovina pýchy, závisti, sobectví, chtivosti, chladu. Ti Mi působí největší bolest a potřebují největší pomoci.

Pátek 11. 12. 87, 23 h.

† Nikdo se nemůže pyšnit tím, jaký je, ani se srovnávat s lidmi, ani se vyvyšovat. Stejně tak nikdo nemá trpět komplexem méněcennosti. Každý to, co má, dostal ode Mne, a celou svou pozornost a úsilí musí směřovat k tomu, aby ta dobra rozmnožoval a sloužil jimi v poníženosti a zapominání na sebe. Každý bude oceněn podle té míry, jaká mu byla dána, a zodpoví se za každé procento, které bude chybět do splnění povinnosti, jakou jsem mu uložil.

A může být, že se v Mých očích prokáže jako lepší hlupák než génius, člověk zamotaný do hříchu než pobožný, žebrák než hodnostář.

Pátek 18. 12. 87, 9:40 h.

– Prorokem Apokalypsy jsi mne učil – a mnoho dalších též.

† Čas se naplnil. Hle, přicházím... hlásej Moji lásku...

„Tak i vy, až to vše uvidíte, pochopte, že On je nablízku, před branami ... A pošle své anděly se zvučnou polnicí, aby shromáždili jeho vyvolené ... Bďte tedy...“ (Mt 24,33.31.42)

– Prosim o Tvé požehnání.

... A je Tvá jasná postava a znamení kříže, které činiš Svým světlem i Svou rukou.

† Požehnání je světlem, které tě obklopuje. Ale je také Mým křížem, na kterém se podílíš.

Čerpej více světla, aby ses účastnila, a účastni se, aby ses naplňovala světlem.

Úterý 5. 1. 88, 10:20 h.

† Nečekej jinou radost mimo radost oběti.

– Kdysi jsem si myslela, že po období vyobcování a smutku přijde doba pokoje srdce a sladkosti přebývání v Tobě i milosrdné lásky vůči světu. Ale není to tak. Je skutečné mučednictví srdce – vlastně v každé situaci.

† Taková je tvá cesta povolání. Má-li být tvoje oběť skutečná, musí být skutečné i utrpení.

Má blízkost ti dodává sil a je mocí, díky níž můžeš vytrvat. Všechno, co konám vůči tobě, konám proto, abys naplnila své povolání.

Neptej se na zítřek. Ten přijde v příhodném čase a budeš připravena, abys přijala to, co přinese.

Velikou péčí jsi obklopena a nikdy nejsi sama. Bdí u tebe Moje Matka a zástupci andělů o tebe pečují.

I tvůj Snoubenec na tebe s něhou pohlíží.

V Mé lásce jsi ponořena celá.

„Tu ... zamířili do Betelu, nařikali, posadili se tam před Hospodínem, postili se celý den až do večera a přinesli před Hospodínem celopaly a pokojné oběti.“ (Sd 20,26)

Úterý 5. 1. 88, 22 h.

– Vylil jsi na mne sladkost Tvé lásky. A stále cítím znamení Tvého obětování.

† Miluji tě.

– Připadá mi, že bych mohla ve svém srdci mít celý svět.

† Protože Moje Srdce je v tobě a žhne láskou.

– Musím plakat střídavě z lásky a vytržení Tebou anebo z bolesti a Tvého umučení.

Divný je ten pláč duše, i když oči jsou suché.

† Žiješ ve Mně a všechno se děje ve Mně.

Středa 6. 1. 88, 22 h.

– Dostala jsem polovinu Hostie...

† Jen napolovic jsi byla se Mnou na té Mši Svaté a mohl jsem k tobě přijít jen neúplným způsobem.

– Těžko jsem se soustředila.

† I když těžko, přece to je zapotřebí. Tím víc je třeba toužit a chtít.

Dal jsem ti Moji bolest. Važ si jí a nezvětšuj ji.

Dítě Mé milované, Mé Srdce trpí, když obracíš oči za malichernostmi a podléháš jim v Mém domě..., když jsem ti vydaný.

Važ si daru Mé lásky. Pečuj o něj ve svém srdci a starej se, aby bylo v tobě utišené.

– Zcela mě přerůstá to, co děláš, jak se s tím mohu srovnat?

† V dětinské lásce se můžeš vyrovnat.

Odevzdávej Mi všechno v každé chvíli, tak se vyrovnáš s Mou láskou, která po všem touží, poněvadž je Vším. A to Všechno je Mým darem pro tebe.

[...]

Vidíš, Mé dítě, Já toužím spojovat, slučovat, sjednocovat.

[...]

Můj nepřítel dělá, co může, aby rozdělával všechno a všechny.

Veškeré rozdělení, znesváření, opozice a boje jsou jeho cílem.

Láska – to je jednota. Je to vzájemné domáhání se, setkávání, sjednocení.

To sjednocení ve Mně.

Neděle 10. 1. 88, 22:10 h.

– Chci Ti poděkovat za svého duchovního otce.

† Zvolil jsem ho pro tebe, aby tě doprovodil tam, kde tě chci mít. Nadále ho poslouchej.

– Jsi skrytý, Ježíši.

† Ale Mé znamení bolesti ti hovoří o Mé přítomnosti v tobě.

– Jakou modlitbu máš nejraději?

† Upřímnou. Jedno slovo plynoucí z horoucího srdce má větší hodnotu než mnoho otčenášů vyslovovaných bez lásky.

Nevyčkávej příliš. Všechno ti sdělím ve vhodném čase. Důvěřuj.

Pondělí 11. 1. 88, 21:30 h.

– Jak jsi mohl tak moc obdarovat takového ubožáka, jako jsem já?

† Právě proto jsem tě vybral, aby sis nemohla sama nic připsat.

Všechno je darem zadarmo dávaným: to, co jsi už dostala, i to, co ještě dostaneš.

Toužím jen po tvé lásce.

Jsi svědectvím Mé štědrosti.

Středa 13. 1. 88, 23:30 h.

- Dovedls mne, Pane, do úplné temnoty.

[...]

† Chci, abys byla nešikovným dítětem, a ne dospělým a samostatným člověkem. Nebudu ti pomáhat v tom, co ty chceš dělat, třeba by to bylo velmi zbožné a velmi potřebné podle tvých domněnek.

Je mnoho věcí svatých a mnoho Božích, ale od tebe očekávám konání jenom toho, co ti uložím. Jenom to a nic víc kromě toho.

Máš stále setrvávat u Mne připravena přijmout to, co ti dám.

Nemáš nic svého: žádné věci, žádné záležitosti, žádné plány.

Avšak současně máš ode Mne všechno pro každou chvíli, stále.

Bude-li tvé srdce zcela obrácené ke Mně, nebudou žádné omyly v rozpoznávání Mé vůle.

Neděle 17. 1. 88, 9:30 h.

- Smím psát to, co je, co děláš a říkáš? Mám to dělat?

† Piš. Svědectví musí být úplné.

Jsem v tobě a proměňuji tvoji duši, proměňuji i tvé tělo. Proto miluješ tak jako Já, a trpíš tak jako Já. Vnímáš Moji lásku a Moji bolest. Vnímáš duši i tělem.

Poznáváš znamení sjednocení - jeho jemný dotyk - než budeš schopna přijmout velikost té milosti.

- Přijetí té milosti v plnosti by bylo překročením hranice...

† Zúročený život je právě naplněním se Mnou až do úplného vyplnění - do proměny bytí v dokonalé přebývání ve Mně.

Každý člověk má toto zadání a takovou perspektivu před sebou.

A Mnou nabízený způsob, nejkutečnější, kterým je povolání. Každé povolání - v každém stavu.

Očistec existuje proto, aby se dalo napravit, co zůstalo zanedbané na životní cestě. Je to dar Mé milosti a lásky. Je to milosrdenství, které dovoluje vrátit se k plné radosti ve Mně těm, kteří to chtějí ve chvíli překračování hranice.

Život podle evangelia - v Mé milosti a lásce - přivádí bezprostředně do Mé náruče.

Pro ty, kteří sdílejí Moji bolest a Moji lásku ve sjednocení se Mnou, není zapotřebí očistec. V nich se uskutečňuje neustálá proměna a Já jsem tím, kdo z jejich života skládá oběti Otcí. V jejich duši ji skládám jako Kněz i Oběť zároveň. Mnou jsou posvěceni - Má svatost je jejich svatostí. Jejich každodennost, každý den je Mší Svatou, která trvá do poslední chvíle života na zemi. Tvoříme Jednotu v Bohu Otcí.

Neděle 17. 1. 88, 23:25 h.

† Lásky není třeba se bát, ale naplňovat se jí, prostřednictvím Mé vůle.

Dávej pozor na pády, především na ty, které jsou jako smítko prachu, aby nepokryly otupělostí tvé srdce, které jsem stvořil čisté.

Láskou, věrností a poslušností vůči Mně zachovávej bdělost svého srdce.

Nepodléhej slabostem těla, protože od nich začíná mnoho zlého.

Pondělí 18. 1. 88, 9 h.

- Včera jsem byla neposlušná Tvé vůle. Nezvládám dodržovat pořádek dne a odpočinku, který jsi mi dal.

† Dělej tolik, kolik zvládneš. Jako dosud činíš méně převážně ze zanedbání.

Toužíš složit velkou oběť. Jak to uděláš, když tvé úsilí nestačí na to, abys přinášela drobné každodenní oběti vycházející z poslušnosti Mé vůli?

Zamysli se nad tím a vyvoď důsledky.

Úterý 19. 1. 88, 22:15 h.

- Vypadá to, že mě vedeš do naprosté temnoty.

† Musíš tím projít. K růstu není jiné cesty.

- A v té temnotě potkávám jenom vlastní slabosti a svou hříšnou přirozenost.

† Je třeba vytrvat, věřit v Mé milosrdenství.

- Kdybych Tě dokázala milovat... Ale vidíš, nic nedokážu.

† A Já tě miluji takovou, jaká jsi. Právě v té slabosti...

(Pokračování)

*Z knihy Alicja Lenczewska:
Świadectwo. Dziennik duchowy.
Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań,
wydanie drugie zmienione, 2018.
Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)*

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na www.vaticannews.va/cs.html.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA PROSINEC 2020

VŠEOBECNÝ ÚMYSL:

Život modlitby.

Modleme se, aby náš osobní vztah s Ježíšem Kristem byl živen slovem Božím a životem modlitby.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Za nenarozené, nechtěné a zneužívané děti.

Ať na přímluvu sv. Ludmily každého přijímáme s vděčností a úctou k Bohu za dar života.

*Svatý Františku Xaverský,
oroduj za nás!*

*Svatá Terezie od Dítěte Ježíše,
oroduj za nás!*

Bděte, Pán je blízko

„Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy ten čas přijde.“ (Mk 13,33)

Je to milosrdná výzva, abychom se nespolehali na to, co vidíme, abychom nesdíleli nevěru většiny lidí, abychom se nedali strhnout světem, nýbrž abychom bděli, modlili se a vyhlíželi Kristův příchod. Musíme si tuto pravdu uchovat ve svém srdci tak určitou, tak slavnostní a tak vážnou, jakou skutečně je. Ptáme se: Co to znamená, bdít - čekat na Krista?

Mně se toto slovo jeví velmi pozoruhodné, protože to, co chce vyjádřit, není tak snadné, jak se na první pohled zdá. Nestačí prostě věřit, nýbrž bdít ve víře, nikoliv prostě milovat, nýbrž bdít v lásce. Čekat v bdělosti, a na co? Na velkou událost Kristova příchodu.

Co to tedy znamená - bdít? Snad se to dá vyjádřit takto: Znáš ten pocit, když čekáš na přítele, toužebně ho vyhlížíš, a on nepřijde? Víš, co to znamená, být v nepřijemné společnosti a nic si nepřát tak, aby konečně uplynul čas, kdy zde musíš setrvat? Víš, co to znamená čekat na událost, která se může, ale nemusí stát, ne-

bo být v napětí kvůli něčemu, co je tvoji první myšlenkou při ranním probuzení?

Bdít v očekávání Kristova příchodu - to je pocit podobný všemu, co jsme vyjmenovali, nakolik jsou pocity s to naznačit něco z onoho světa.

Na Krista bděle čeká ten, kdo ho hledá s živým zájmem a horlivostí, kdo ho vyhlíží ve všem, s čím se setkává, kdo by nebyl ani překvapen ani vyděšen ani zoufalý, kdyby ho opravdu najednou viděl přicházet. A s Kristem bdí ten, kdo při svém vyhlížení budoucího současně myslí na minulé: On pro mě trpěl. Kdo sám v sobě obnovuje Pánův kříž a utrpení.

Bdít tedy znamená být osvobozen od přítomného, žít kvůli neviditelnému, myslet na Krista, který se zjevil a který se zjeví, a s láskyplnou vzpomínkou na jeho první příchod jít vstříc jeho druhému příchodu.

A to lidem obvykle schází. Oni vesměs mají dobré vlastnosti, jsou do určité míry i nábožensky založení, ale nebdí. Oni slouží Bohu a hledají ho, ale dívají se na tento svět, jako by to bylo věčné, nikoliv pomíjějící jeviště našich povinností a milostí, a proto pokud možno nechtějí myslet na to, že se s ním budou muset rozloučit. Oni si nepřítomňují, že jsou povoláni, aby byli *cizinci a poutníky na zemi* (Žid 11,13), proto jsou závislí svým srdcem na majetku, ať už je ho mnoho, nebo málo. A pokud mají také náboženské pocity, pak mají také své bůžky. Nehledají Boha, jako by ho už dávno našli, ovšem v pozemských hodnotách. I když tedy v určitém směru zasluží chválu, tak přece jen milují peníze, pocty a svůj vzhled. Snad postupují, ale nestoupají, zůstávají stále na stejné rovině. I kdyby celá staletí postupovali vpřed, nikdy by se nepozvedli nad mlžný závoj země. Co jim schází, je duchovní postoj muže, kte-

rý řekl: *Postavím se na své strážné stanoviště, budu stát na hlásce, vyhlížet, abych poznal, co ke mně mluví, jakou odpověď dostanu na svoji stížnost.* (Hab 2,1)

Dech světa má zvláštní sílu: dělá duši svým způsobem zrezivělou. Vnitřní zrcadlo by mělo odrážet obraz Božího Syna, ale je němý a slepý. Je těžké se dotknout

srdce, nebo - smím-li to tak říct - přijít k němu a pohnout ho k rozhodujícímu jednání náboženského života. Ne-ní pochyb o tom, že i uvnitř Církve je velký počet křesťanů tohoto typu. Jsou jistě výjimky,

tu a tam jich několik bude, ale většina jsou dvojduše, které by chtěly sjednotit to, co se nikdy sjednotit nedá. Tato směs náboženství a nevěry, kdy by lidé chtěli sloužit Bohu, ale současně milují své zvyky, pocty, rozkoše a příjemnosti tohoto života, když žijí v pohodlných poměrech, jsou připoutáni k penězům a marnostem, chtěli by mít to nejlepší na stole, v oblečení, v zařízení bytu a dobré postavení ve světě, jenže před tím vším Ježíš své učedníky varuje. Varuje je před nebezpečím, že budou od něho odtazeni, varuje je příkladem boháče, jehož duši bude požadovat ještě tuto noc, příkladem hodovníka, který jen jedl a pil, a příkladem pošetilých panen, které všechny, když přišel, neměly už čas.

Plyne rok za rokem, Kristův příchod se stále více blíží. Prosme ho, aby nám daroval srdce, které ho opravdově hledá. On stojí za stěnou oddělující viditelné věci. Nebe a země jsou jen opona, která nás od něho odděluje. Přichází den, kdy opona spadne a on se nám zjeví.

J. H. Newman,

Parochial and Plain Sermons IV,

3. 12. 1873

(Redakčně upraveno)

Víš, kdo jsem?

Nikdy jsem neučinila nic špatného, ale kvůli mně byly zmařeny lidské životy, potopily se lodě, byla vypálena města, padaly vlády, byly prohrány bitvy, a dokonce několik kostelů bylo kvůli mně zavřeno.

Nikdy jsem nikoho neuhodila, neřekla jediné nevlídné slovo, ale kvůli mně byly zničeny domovy, ochladla přátelství, ustal dětský smích, manželky ronily hořké slzy, bratři a sestry na sebe navzájem zapomněli a rodiče odešli do hrobu se zlomeným srdcem.

Neměla jsem v úmyslu nic zlého, ale kvůli mně byly zničeny talenty, slušnost a zdvořilost prohrály a příslib úspěchu a štěstí skončil v bolesti a neštěstí.

Nevydávám žádný zvuk, jen mlčím. Ne, protože taková už jsem já. Nemohu nabídnout nic než zármutek a bolest.

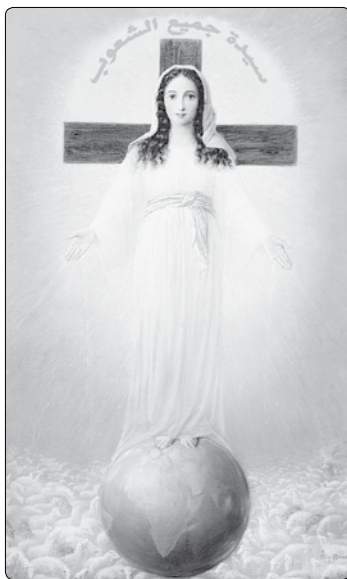
Možná si ihned nevzpomeněš na mé jméno, ale jsem si jistá, že mne osobně velmi dobře znáš. Jak se jmenuji?

LHOSTEJNOST!

Hle, tvá Matka

V tomto apokalyptickém čase potřebujeme naši nebeskou Matku - ženu z Apokalypsy - víc než dosud. Před 65 lety, dne 31. května 1955, povzbudila celé lidstvo Žena a Matka všech národů v poselstvích z Amsterdamu: „Svět si již více neví rady. Tak tedy, národy, důvěřujte vaší Matce, která přece nikdy neopustila své děti!“

Když před 2000 lety svěřil Ježíš ženě pod křížem Jana, učedníka, kterého miloval, svěřil jí v něm celé lidstvo. Se svým Synem utrpením vydobyla milosti vykoupení pro všechny lidi všech dob, a tak se osobně stala pro každého jednoho z nás Matkou, Prostřednicí milostí a Orodovnicí. Především však pod křížem porazila satana svým utrpením z lásky ve sjednocení se se svým Synem jako ta, která podle zaslíbení „rozdrtí hadovi hlavu“. Proto se musíme v tomto celosvětovém duchovním boji, v němž se nacházíme, zcela zasvětit Panně Marii. Teď, když nás světové problémy zcela pře-

sahují, nenacházíme řešení a cítíme se často bezradní a bezmocní. A právě v této situaci nám nebeský Otec dává v mimořádné míře pocítit svoji lásku a péči skrze Pannu Marii.

Obracejme se tedy s bezmeznou důvěrou na naši nebeskou Matku a prosíme ji o pomoc ve všech životních situacích. V tom nám mohou napomoci také krátké střílné modlitby, jimiž se můžeme na tuto obdivuhodnou Matku obracet. Jako například známé zvolání: „Se svým milým Synem požehnej nám, Panno Maria!“

Tuto krátkou modlitbu v roce 1542 darovala sama Panna Maria dominikánce Kateřině

de Ricci. Stigmatizovaná svatá mystička z Florencie se se spolusestrami ráno ve tři hodiny modlivala matutinum (původně první modlitba oficia, dnes v liturgii hodin známá jako modlitba se čtením). V té době byla tato modlitba vždy ukončena první částí modlitby *Zdrávas, Maria*. Takové náhlé zakončení bylo pro sestry spíše rušivé, vždyť se vnitřně svoji vroucí láskou chtěly rozloučit s Pannou Marií. Toto znění však spíše budilo dojem, jako by byly rády, že se matutinum konečně skončilo. Během modlitby se převorice Kateřině zjevila Panna Maria a prosila ji, aby si se sestrami při tomto posledním Zdrávasu navyklý pokleknout a svoji nebeskou Matku prosit o požehnaní. Ta, která vedla modlitbu, to měla učinit slovy: „*Nos cum prole pia*“ (*S božským dítětem*) a ostatní měly odpovědět: „*Benedicat Virgo Maria*“ (*Požehnej, Panno Maria*).

Osvojme si i my tuto prosbu o požehnaní a modleme se jí nejen za nás a naše rodiny, ale v zastoupení i za celý svět:

**„Se svým milým Synem
požehnej nám, Panno Maria!“**

*Z Vítězstvo Srdca 134/2020
přeložil a upravil -dd-*

Kanadští biskupové varují před zákazem léčby homosexuality

Kanadská vláda a parlament připravují nový zákon, který bude zakazovat léčbu nechtěného homosexuálního citění a přitažlivosti. Kanadští biskupové varují, že v kontextu nového zákona se mohou stát soukromé rodinné rozhovory s dětmi o lidské sexualitě trestným činem.

Návrh zákona s označením C6 zakazuje všechny formy konverzní terapie, kterou definuje jako „praxi, léčbu anebo službu zaměřenou na změnu sexuální orientace jednotlivce na heterosexuální anebo změnu z genderové identity na cisgenderovou (ze sociokulturní na přirozenou, pozn. red.), jako i snahu potlačit anebo snížit neheterosexuální přitažlivost anebo chování.“

V reálné praxi to tedy bude vypadat tak, že homosexuál, který nechce být homosexuálem a chce se léčit, bude mít podobnou službu státem zneprístupněnou

a hrozí mu postih. To je liberální „svoboda volby“ v praxi.

Kanadská biskupská konference reagovala na návrh zákona dopisem kanadské vládě. V něm především odmítla násilné donucování osob v léčbě sexuálních úchylek, avšak podotkla, že jazyk zákona je nejednoznačný, což by mohlo vést k zákonnému postihu náboženského vyučování a soukromých rozhovorů. Přitom pro lidi, kteří chtějí vrátit zpět svou chirurgickou „změnu pohlaví“, by byl proces návratu ztížený. Ti, co by chtěli překonat „dotíravé a nežádoucí pocity“, by se nemohli kvůli novému zákonu dostat k profesionální pomoci.

Biskupové se též obávají, že soukromé rodinné diskuse mezi rodiči a dětmi, kterými by se například snažili rodiče bojovat u dítěte s potenciální hrozbou

sexuální deviace, by mohli být podle nového zákona stíháni: „*Jako hlavní vychovatelé svých dětí mají rodiče právo vychovávat je v souladu s oprávněnými etickými a náboženskými pravidly. Žádný státní zásah by neměl převážet nad základním rodičovským právem na péči o děti a rozhodování o jejich blahu,*“ připomněli biskupové a dodali: „*Existuje skutečné nebezpečí, že křesťanské učení a jiné náboženské a etické učení o lidské sexualitě bude interpretováno jako trestný čin.*“

Zákon bude podle biskupů kriminalizovat katolické duchovní, náboženské vůdce a skupiny, které povzbuzují lidi se sexuálně nepřirozenou orientací, aby žili v čistotě podle učení katolické církve a v souladu s evangeliem.

Z www.christianitas.sk (21. 10. 2020), zdroj: PCH24, KAI, Lifesitenews

VLÁDNÍ VMĚŠOVÁNÍ DO PRAVOMOCÍ BISKUPŮ JE NEBEZPEČNÝ PRECEDENS

Ve chvíli, kdy vláda zakazuje veřejné bohoslužby, přestože biskupové nepovažují za nutné přistoupit k tomuto rozhodnutí, dochází k překročení nebezpečné hranice. Biskupové Anglie a Walesu promluvili v této věci jasně: nevidí důvody, které by tento krok ospravedlňovaly. Došlo tedy k nebezpečnému precedensu, kdy světská vláda zasáhla do života církve, což je znepokojivé, ať již na to pohlížíme z jakéhokoli úhlu – všimá si ve svém komentáři Dan Hitchens, redaktor britského periodika *Catholic Herald*.

Nejen církevní kruhy kritizují nahodilost a nedostatečně argumentovaná rozhodnutí ve správě západních společností, řízených náhle dekrety. Nedostává se transparentnosti, dialogu, selhávají kontrolní mechanismy, které demokratické společnosti zavedly právě kvůli zajištění ochrany občanských svobod. Ve vyspělé demokracii by ale nemělo stačit tvrzení, že mimořádná situace si žádá mimořádná opatření. Zejména tradice anglosaského práva z pochopitelných důvodů vnímá tuto situace citlivěji. Někdejší britská premiérka Theresa Mayová ve své promluvě v Dolní sněmovně Spojeného království upozornila, že když „postavíme bohoslužebnou praxi do ilegální situace, byť s nejlepšími úmysly, vytváří se precedens, který v budoucnu může být vládou zneužit s těmi nejhoršími úmysly“.

Catholic Herald cituje ještě radikálnější vyjádření, jehož autorem je někdejší soudce britského Nejvyššího soudu Jonathan Sumption. Byli jsme vyděšeni natolik, že se vzdáváme základních svobod, konstatuje anglický právník, a jsme tedy svědky „nejdůležitějšího pokusu vládnout prostřednictvím dekretů, k jakému se jakákoli moderní demokratická vláda kdy odvolala“, stáváme se pouze „nominální demokracií“, což je pouhou zástěrkou „autoritativní reality“.

Je dobré nezůstávat hluchý k varovným hlasům přicházejícím ze zemi s hlubší demokratickou kulturou. Ostatně i naše dějinná zkušenost může pouze potvrdit závěr, k němuž dochází anglický novinář: jakmile se v nějaké zemi prosadí autoritářský režim, je to často právě církev, která tím utrpí nejvíce ze všech.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
10. 11. 2020 (Redakčně upraveno)

Matko Boží, zachraň mě!

Řeholní sestra z kongregace křížových sester, matka Pascalina Lehnertová z Bavorska, která celých čtyřicet let byla sekretářkou a rovněž vedla domácnost ctihodnému papeži Piu XII. (1876–1958), a to od dob, kdy byl ještě nunciem v Německu, vypráví o jedné nepatrné události, o níž bychom se jinak nikdy nedozvěděli.

Brzy po svém zvolení za hlavu Církve (bylo to 2. března 1939, na jeho narozeniny) se papež Pius XII. po krátkém pobytu v Castel Gandolfo vrátil do Vatikánu a nastěhoval se do papežského bytu v Apoštolském paláci. Sestra Pascalina píše ve svých vzpomínkách: „Pius XII. neznal papežský byt do podrobností a teď po úpravách mu nově zařízený připadal ještě neznámější. Nábytek, koberce, obrazy... to dobře znal, vždyť mu to všechno patřilo, ale Pius XII. se musel nejprve zorientovat, protože to všechno bylo nyní v úplně novém prostředí. Pozdě večer se vrátil ze sídla v Castel Gandolfo a jako vždy bylo jeho prvním úkolem dát do pořádku písemnosti.“

Nestihl se zatím ještě ani jednou projít po svém novém bytě, a proto ani nevěděl, že z pracovny do knihovny vedou schody. Snažil se nahmatat vypínač, když tu náhle spadl ze schodů. Úslužná duše [takto zde sestra Pascalina nazývá sebe samu], která mu právě přišla oznámit, že večere je připravena, to viděla a hrůzou zůstala stát jako přikovaná. Rychle jsme my sestry přiběhly ke schodům. Svatý otec stál dole a přátelsky se na nás díval. Co se stalo? Vyprávěl nám, jak si okamžitě uvědomil, že vstoupil do prázdna, a jelikož se nemohl nikde zachytit, jen prosil: »Madonna mia, salva mi!« – »Matko Boží, zachraň mě!« A najednou se ocitl dole u schodů, stál na obou nohách, a to bez toho, že by si i jen trochu ublížil. Naopak, dokonce zmizela také bolest, kterou již více než týden pociťoval v noze po zvrtnutí kotníku. Všichni jsme šli společně do kapele, abychom modlitbou Magnificat poděkovali.“

Pius XII., který se jako seminarista v Římě vědomě zasvětil Panně Marii, otevřeně označil Pannu Marii jako tu, která byla „inspirátorkou a patronkou“ jeho kněžství. Nanejvýš zajímavé je, že jeho biskupské svěcení, které jako jednáctýřicetiletý přijal 13. května 1917, se ča-

sově paralelně shodovalo s jednou velmi důležitou událostí, jež měla význam pro celý svět.

Svatý otec sám v roce 1951 vysvětluje: „V téže hodině se na náhorní plošině ve Fatimě uskutečnilo první zjevení vznešené Královny posvátného růžence. Jako by tím chtěla Matka milosrdenství ukázat, že budeme v pohnutých dobách našeho pontifikátu, uprostřed velké krize světových dějin, mít vždy mateřskou a starostlivou pomoc velké Vítězky ve všech Božích bojích a že nás chce skrýt pod svůj ochranný plášť, ochránit nás a vést.“

Toto vedení Panny Marie pobízelo „andělského pastýře“ (Pastor Angelicus) v následujících osudových letech dvou světových válek, aby se neúnavně zasazoval o pokoj. Ona ho inspirovala, aby trpícím a ubohým, lidem v beznaději dal pocítit svoji otcovskou blízkost a konkrétní pomoc. Až postupně zkoumání v otevřených Vatikánských archivech odhalí, kolik pronásledovaných, především Židů, mu skutečně vděčí za svůj život.

Ve víře v moc přimluvy Panny Marie, díky níž se skončila válka, postavil papež Pius XII. po roce 1945 Pannu Marii do centra pozornosti svého učitelského úřadu. Vyvrcholením a největším projevem jeho lásky k Panně Marii bylo, když 1. listopadu 1950 vyhlásil dogma o jejím nanebevzetí s tělem i duší. Je dosvědčeno, že pontifex několik dní bezprostředně před vyhlášením dogmatu mohl přímo z Vatikánských zahrad vidět fenomén tančícího slunce tak, jak se odehrál 13. října 1917 ve Fatimě během známého slunečního zázraku. Jak vypovídající znamení potvrzení a vděku Královny růžence Pioví XII. za vyhlášení mariánského dogmatu!

Na závěr Mariánského roku 1954 dal Pius XII. v slavnostním procesi přenést milostný obraz ze Santa Maria Maggiore do chrámu sv. Petra, kde Pannu Marii korunoval.

Z *Vítězstvo Srdce* 134/2020
přeložil a upravil -dd-

Jistota smrti

„Člověku je určeno, že musí jednou umřít.“ (srov. Žid 9,27)

I.

Rozsudek smrti je podepsán pro všechny lidi. Jsi člověk, musíš tedy zemřít. Naše ostatní dobro a zlo jsou nejisté, říká svatý Augustin. Jenom smrt je jistá. Je nejisté, zda dítě, které se narodilo, bude chudé nebo bohaté, jestli bude mít dobré nebo špatné zdraví. Všechno je nejisté: jisté ale je, že zemře.

Žádný vznešený člověk, žádný panovník nebude smrti ušetřen. A když smrt přijde, nebude síly, která by jí mohla odolat. Je možné odolávat ohni, vodě, železu, je možné klást odpor moci knížat, ale smrti nemůže nikdo vzdorovat. „Je možné odolat plamenům, vlnám, železu, králům – a přijde smrt a kdo jí odolá?“ Svatý Augustin vyprávěl Vincentu Beauvaisovi: Jeden francouzský král řekl prý před koncem svého života: Nehledě na všechnu svoji moc nemohu zadržet smrt, aby mi počkala být jenom o hodinu déle. Když jednou přijde konec života, nedá se posunout ani o okamžik. „Ty jsi stanovil cíl, který nesmí být překročen.“ (Job 14,5) Žij tedy, můj milý čtenáři, po všechna léta, ve která doufáš, v očekávání, že jednou přijde den a v tomto dni hodina, která bude tvoji poslední. Pro mě, který teď piši, pro tebe, který čteš tuto knížku, je už určen den a okamžik, kdy už nebudu více psát a kdy ty už nebudeš číst. „Který člověk, který tu žije, neuvidí smrt?“ (srov. Ž 88,49) Rozsudek je už vynesen. Nebyl nikdy tak pošetilý člověk, který by si myslel, že nikdy nezemře. Co potkalo naše prarodiče, potká také nás. Pohled, z tak mnoha lidí, kteří žili na začátku minulého století, není už žádný naživu. Také knížata a vládcí světa odcházejí na onen svět. Nezbylo z nich nic než nádherný hrob z mramoru s krásným nápisem, který nás dnes učí, že z velikánů tohoto světa nezůstane nic, než jenom hrstka prachu schovaná mezi kameny. Svatý Bernard se ptá: „Řekni mi, kde jsou milovníci světa?“ A odpovídá: „Nic z nich nezůstalo, než popel a červi.“ – Nemusíme se tedy starat o to štěstí, které pomijí, ale o to, které bude věčné. Protože věčné budou na-

še duše. Co by vám bylo platné, kdybyste byli šťastní (pokud pro duši, která je bez Boha, by nějaké štěstí bylo), kdybyste se stali na celou věčnost nešťastnými? Postavili jste tento dům ke své úplné spokojenosti. Pomyslete ale, že jej brzy opustíte, a v jámě budete muset ztrouchnivět. Dosáhli jste takové důstojnosti, která vás pozvedla nad jiné. Ale přijde smrt, která vás postaví na roveň s nejmenším člověkem na světě.

CHVÁLY A PROSBY

Ó já ubohý člověk, který myslel po mnoho let jenom na to, aby urážel Tebe, Bože mé duše! Pohled, tyto roky jsou už pryč, jsem možná blízko smrti, a co najdu jiného, než bolest a hryzáni svědomí? Ó kéž bych mohl Tobě, svému Pánu, věčně sloužit! Jak pošetilý jsem byl! Žil jsem na tomto světě už mnoho let, a místo toho, abych si získal zásluhy pro jiný život, zatížil jsem se vinami před Tvoji božskou spravedlností. Můj milý Spasiteli, dej mi teď světlo a sílu, abych viny odčinil. Smrt možná není daleko ode mne. Chci se na tento důležitý okamžik, pro svoje věčné štěstí nebo neštěstí, připravit. Děkuji Ti, že jsi mi dosud posečkal. A protože jsi mi dopřál času, abych napravil vykonané zlo, pohled na mne, můj Bože, řekni mi, co bych mohl pro Tebe udělat. Chceš, abych litoval způsobených urážek? Lituji jich a jsou mi z celé duše nemilé. Chceš, abych tyto dny a roky, které mi ještě zbývají, v lásce přinesl k Tobě? Ano, chci to udělat, Bože! Také dříve jsem si to umiňoval, že to udělám. Ale moje sliby se staly zradou! Můj Ježíši, nechci být už nevděčný za tolik milostí, které jsi mi prokázal! Kdybych teď nezměnil život, jak bych směl doufat ve smrti v odpuštění a v nebe? Hled, dělám teď pevně rozhodnutí skutečně se věnovat službě Tobě. Ty mi ale dej sílu, neopust mě. Ty jsi mě neopustil, když jsem Tě urážel, proto doufám o to více ve Tvou pomoc, když si teď umiňuji, abych se Ti líbil a všechno opustil. Dovol tedy, abych Tě, nekonečné lásky hodný Bože, miloval! Přijmi tedy toho zrádce, který teď s lítostí objímá Tvé nohy, miluje Tě a prosí o milosrdenství. Miluji Tě, můj Ježíši! Miluji Tě

z celého srdce, miluji Tě více než sebe samotného. „Pohled, jsem Tvůj.“ Nakládej se mnou a se vším, co je moje, podle své libosti. Dej mi vytrvalost a poslušnost vůči Tobě, dej mi svoji lásku a dělej si pak se mnou, co chceš.

Maria, moje Matko, moje naděje a útočiště, poručím se Tobě, předávám Ti svoji duši, pros Ježíše za mě!

II.

Je to určité – je to tedy jisté, že jsme všichni odsouzeni ke smrti. „Všichni se narodíme“ – říká svatý Cyprián – „s provazem okolo krku, a kolik kroků uděláme, o to blíže přicházíme ke smrti.“ Můj bratře, tak jak jsi byl jednou zapsán do knihy pokřtěných, stejně budeš jednou zapsán do knihy mrtvých. Tak jako teď říkáš o svých rodičích – můj otec, strýc, bratr blažené paměti, tak budou tvoji potomci říkat také o tobě. Tak jako teď častěji slycháváš znit umíráček za jiné, tak ho uslyší také jiní znit za tebe. – Co bys řekl, kdybys viděl nějakého odsouzence k smrti odcházet na popraviště, jak žertuje, směje se, hledí dokola a zabývá se myšlenkami na divadlo, plesy a frašky? A ty, cožpak už nejdeš ke smrti, na co myslíš ty? Podívej se tedy na hroby svých přátel a příbuzných, kteří se už setkali se spravedlností. Jaká hrůza padne na ty odsouzené ke smrti, když uvidí už svoje kamarády viset na šibenicích mrtvé! Podívej se tedy na tyto mrtvolky, z nichž každá ti říká: „My včera a ty dnes.“ (Sir 38,22)

Totéž říkají také obrázky vašich zemřelých příbuzných, jejich památníky, domy, které po sobě zanechali, postele a šaty. Když tedy člověk ví, že musí zemřít, a že po smrti nás čeká radostná nebo bolestná věčnost, když si pomyslí, že to závisí na tom okamžiku, jestli se stane navěky šťastným nebo navěky nešťastným – jak velká je potom pošetilost, když nemyslí na to, aby využil všech prostředků, aby zemřel dobrou smrtí? Litujeme těch, kteří zemrou náhle, a kteří nebyli na smrt připraveni. A my, proč se nestaráme o to, abychom byli připraveni, když se nám může stát něco podobného? Ale přece dříve nebo později, očekávaně nebo neočekávaně, ať na to myslíme nebo ne, budeme muset zemřít. A s každou hodinou, s každým okamžikem se posunujeme blíže svému konci. Nevíme, jaká bude naše poslední nemoc, která nás sprovodí

ze světa. V každém věku se budou domy, náměstí a města zalidňovat novými lidmi a ti předcházející už budou uklizeni do hrobu. Tak jako pro tyto už skončily dny života, stejně tak přijde čas, kdy ani já, ani vy, ani všichni, kteří teď žijeme, nebudeme žít na této zemi. „Budou vytvořeny dny a nikdo v nich.“ (srov. Ž 139,16) V té době budeme všichni na věčnosti, kdy pro nás nastane buďto věčný den slasti, nebo věčná noc utrpení. Tady není žádná střední cesta. Je jisté a spolehlivé, že nás potká jeden nebo druhý osud.

CHVÁLY A PROSBY

Můj milý Vykupiteli, netroufal bych si objevit se před Tebou, kdybych Tě neviděl viset na kříži, zraněného, posmívaného a za mne zemřelého. Velký byl můj nevděk, ale větší je Tvoje milosrdenství. Velké byly moje hříchy, ještě větší jsou Tvé zásluhy. Tvé rány, Tvoje krev, Tvoje smrt jsou mojí nadějí. Zasloužil jsem peklo od okamžiku svého prvního hříchu. Pak jsem znovu tak často opakoval urážky proti Tobě, a Ty jsi mě nejenom udržoval naživu, nýbrž zavolal jsi mi s tak velkým milosrdenstvím a s takovou láskou, s nabídkou odpuštění a míru. Jak bych se měl teď bát, když o mně víš, že Tě teď miluji a nežádám nic než Tvoji milost? Ano, miluji Tě celým svým srdcem, můj dobrotivý Pane. A přeji si jenom Tě milovat. Miluji Tě a lituji, že jsem Tebou pohrdal, ne ani tolik kvůli pecku, které si zasloužím, ale více kvůli tomu, že jsem urážel Tebe, svého Boha, který mě měl tolik rád. Nuže, můj Ježíši, otevři mi pramen svojí dobroty, zahrň mě svým milosrdenstvím. Učiň, abych se Ti nikdy nestal nevděčným, a proměň moje srdce skrz naskrz. Dej, aby moje srdce, které si kdysi vůbec nevážilo Tvoji lásky a zklamalo s ubohými radostmi tohoto světa, bylo teď úplně Tvoje a úplně shořelo ve stálém zapálení pro Tebe. Doufám, že přijdu navždy do nebe, abych Tě miloval. Tam nebudu sice moci zaujmout místo nevinných, to mě nepotká, budu patřit mezi kajícíky. Ale mezi nimi Tě chci mít rád více než ti nevinní. K počtě Tvého milosrdenství se má ráj hříšníků, kteří Tě tak často uráželi, zapálit velkou láskou. Umiňuji si ode dneška, že budu celý Tvůj a nebudu myslet na nic jiného, než abych Tě miloval. Stůj při mě se svým světlem a se svojí milostí. Ta ať mi dá sílu, abych splnil toto své přání, vždyť Ty se mi odevzdáváš sám ve své dobrotě.

Ó Maria, která jsi Matkou vytrvalosti, vypros mi, abych byl věrný tomuto svému slibu.

III.

Smrt je jistá. – Ale Bože, křesťané toto vědí, věří a vidí, a přece tak mnozí žijí, jako by na smrt nepomysleli, jako by nemuseli zemřít! Kdyby nebylo po tomto životě ani peklo, ani nebe, mohli by někteří pomýšlet na konec tak, jak na něj teď myslí? A proto život, který vedou, je tak špatný! Můj bratře, když chceš dobře žít, snaž se v těchto dnech, které ještě zbývají, mít smrt stále před očima. „Ó smrti, jak dobrý je tvůj rozsudek.“ (Sir 41,2) Ó, jak dobře poznává ten člověk věci a vede svá jednání, který je určuje a pořádá s pomyslením na smrt! Myšlenka na smrt dává zmižet všem sklonům k věcem tohoto světa. – „Uvažuji o konci života, a na světě nebude nic, co by bylo hodné lásky,“ říká svatý Laurentinus Justinianus (*De ligno vitae*, kap. 5). „Všecko, co je na světě, to je žádost těla, žádost očí a honosný způsob života.“ (1 Jan 2,16) Všechny věci světa jsou zaměřeny na smyslové radosti, na majetek a na pocty. Těmi ale pohrdá ten, kdo uváží, že se brzy stane popelem, bude pohřben do země a vydán za pokrm červům! Vskutku, majíce smrt před očima, pohrdali světci všemi statky tohoto světa. Proto měl svatý Karel Boromejský na svém psacím stole před sebou lebku, aby na ni stále viděl. Kardinál Baronius měl na svém prstenu nápis: „Mysli na smrt.“ Důstojný otec Juvenalis Ancina, biskup ze Saluzza, měl na lebce slova: „Jako jsi ty, byl jsem také já, a jak jsem já, budeš také ty.“ – Jeden svatý poustevník odpověděl, když se ho při jeho smrti ptali, proč je tak radostný: „Měl jsem často smrt na očích, a proto nevidím teď – když přišla – nic nového.“

Jaká hloupost by to byla od pocestného, kdyby na cestě v zemi, kterou projíždí, se vyvyšoval, a nebál by se v zemi, ve které prožívá své všední dny, být v bídě! A není proto bláznem ten, který se snaží, aby byl šťastný na této zemi, kde prožije jenom málo dnů a je v nebezpečí, že v jiné zemi, kde zůstane věčně, bude navěky nešťastný? Věci tohoto světa máme všechny vypůjčené, a bylo by hloupostí věnovat jim pozornost, protože je budeme muset brzo opustit. Smrt nás obere o všechno, štěstí tohoto světa končí

s posledním otevřením úst, se smutečními pochody, s pohřbem! Dům, který sis postavil, budeš muset brzy přenechat jiným. Hrob bude v den soudu bytem tvého těla a odtud budeš pak buďto vzat do nebe, nebo svržen do pekla, kam tě tvá duše predejde.

CHVÁLY A PROSBY

Ve smrti tedy pro mě všechno skončí? Můj Bože, pak nenajdu nic jiného, než to málo, co jsem vykonal z lásky k Tobě. A co otálím? Čekám, až přijde smrt a najde mě ponořeného uboze do smetí hříchů, tak jak jsem teď? Kdybych musel teď zemřít, byl bych opravdu velmi neklidný a se svým stráveným životem nanejvýš nespokojený. Ne, můj Ježíši! Nechci tak nespokojený zemřít. Děkuji Ti, že mi dáváš čas, abych oplakal své hříchy a miloval Tě. V tomto okamžiku chci začít. Je mi toho líto, nejvyšší Dobro, že jsem Tě urážel, a miluji Tě navěšte, více než svůj život. Odevzdávám se zcela Tobě, můj Ježíši. Od této chvíle objímám a tisknu Tě na své srdce a odevzdávám Ti od nynějška svoji celou duši. „Do Tvých rukou poroučím ducha svého.“ Nechci to odsouvat a předávat ji teprve pak, až poručíš odchod z tohoto světa slovy: „Odejdi.“ Nechci to prodlužovat až na tu hodinu, abych Tě prosil o záchranu, Ježíši! Můj Spasiteli, zachraň mě teď tím, že mi odpustíš a dáš mi milost své svaté lásky. Kdo ví, jestli tato úvaha, kterou jsem dnes četl, nebude posledním hlasem, kterým ke mně voláš, a posledním milosrdenstvím, které na mně vykonáváš? Vztáhni svoji ruku, moje Lásko, a vytáhni mě z bláta mojí vlažnosti. Dej mi zanícení, abych Tě ve všem, co ode mne žádáš, ve velké lásce poslouchal. Věčný Otče, dej mi pro lásku Ježíše Krista svatou vytrvalost a milost, abych Tě miloval a abych Tě ještě ve zbývajícím životě měl opravdu rád.

Ó Maria, Matko milosrdenství! Uděl mi pro lásku, kterou ke svému Synu chováš, dvě milosti: vytrvalost a lásku.

*Z knihy Vorbereitung zum Tode oder Betrachtungen über die ewigen Wahrheiten um fromm zu leben und selig zu sterben vom Heiligen Alphons Maria von Liguori
přeložil -mp-*

(Redakčně upraveno)

Modlitba žalmů – 1. část

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

nepotřebuje k modlitbě líčit: „Pane, já jsem takový a takový.“ Předstupujeme před Pána takoví, jací jsme, s tím, co je hezké i co je nehezké, co nezná nikdo, jenom my. V žalmech vnímáme modlíci se hlasy těch, kdo jsou z masa a kostí a jejichž život je, podobně jako život každého, plný nesnázi, námah a nejistot. Žalmista nijak radikálně toto utrpení nepopírá. Ví, že patří k životu. V žalmech se však utrpení mění na otázku.

Mezi mnoha otázkami zůstává nezodpovězena jedna, která jako nepřetržitě volání prostupuje touto knihou skrz naskrz: „*Jak dlouho?*“ Otázka, kterou opakujeme často: „Jak dlouho, Pane?“ Každá bolest se domáhá osvobození, každá slza prosí o útěchu, každé zranění očekává zahojení, každá pomluva prominutí. „Jak dlouho, Pane? Jak dlouho to mám snášet? Vyslyš mne!“ Kolikrát jen se takto modlíme? „Jak dlouho? Dost, Pane!“

Vznášením neustálých požadavků tohoto druhu nás žalmy učí nezvykat si na bolest a připomínají nám, že život není zachráněn, není-li uzdraven. Život člověka je jako dech; jeho úděl je prchavý, avšak ten, kdo se modlí, ví, že v očích Boha je drahocenný, takže *má smysl volat*. To je důležité. Když se modlíme, činíme tak, protože jsme si vědomi, že v očích Božích jsme drahocenní. Milost Ducha Svatého v nás zevnitř probouzí vědomí, že jsme v Božích očích drahocenní. To nás přivádí k modlitbě.

Modlitby žalmů jsou svědectvím tohoto volání. Mnohostranného volání, protože bolest má tisíce formy, nazývá se nemoc, nenávisť, válka, pronásledování, nedůvěra... Až k tomu největšímu „skandálu“, kterým je smrt. V Žaltáři vystupuje smrt jako ten nejnesmyslnější nepřítel člověka. Jaký delikt si zaslouží potrestání tak kruté, že přivodí zničení a konec? Žalmista prosí Boha, aby zasáhl tam, kde jsou všechny lidské snahy marné. Modlitba samotná je tedy cestou i počátkem spásy.

V tomto světě trpí všichni, ať už v Boha věří, nebo nevěří. V Žaltáři se však bolest stává *vztahem*, voláním o pomoc, které čeká, že dojde sluchu. Nemůže být

nesmyslné, bezúčelné. Ani bolesti, které snášíme, nemohou být jen zvláštními případy všeobecného zákona. Vždycky jsou to „moje“ slzy. Přemýšlejte o tom, že slzy nejsou obecné, jsou „moje“. Každý má svoje. Moje slzy a moje bolest mne ženou v modlitbě vpřed. Moje slzy neprolil nikdo jiný přede mnou. Ano, plakali mnozí, ale moje slzy jsou moje, moje bolest je má.

Než jsem vstoupil sem do auly, setkal jsem se s rodiči onoho kněze z diecéze Como, který byl zabit. Byl zabit ve službě druhým. Slzy oněch rodičů jsou jejich, a každý z nich ví, jak trpí, když vidí svého syna, který ve službě chudým vydal svůj život. Když chceme někoho utěšit, nenacházíme slova. Proč? Protože k té bolesti nemůžeme dosáhnout. Je to jejich bolest. Stejně to platí o nás. Moje bolest a moje slzy jsou moje, a s nimi se obracím k Pánu.

Všechny bolesti lidí jsou u Boha posvátné. Tak se modlí Žalmista v 56. žalmu: „Ty sám si zapiš mou bídu, vpiš mé slzy do svého záznamu, mé trampoty do svého svitku.“ (v. 9) Před Bohem nejsme neznámé nebo číselné položky. Jsme tváře a srdce, zná nás jménem, jednoho po druhém.

Věřící nachází v žalmech odpověď. Ví, že i kdyby všechny lidské brány byly zata-raseny, Boží brána je otevřena. I kdyby celý svět vynesl odsouzení, v Bohu je spása.

„Pán naslouchá“ – toto vědět někdy v modlitbě stačí. Ne vždycky se problémy vyřeší. Kdo se modlí, není snilkem. Ví, že mnohé otázky vezdejšího života zůstávají nevyřešeny, bez východiska. Utrpení nás bude provázet, a po jedné bitvě nás budou čekat další. Avšak pokud jsme slyšeni, všechno se stává snesitelnějším.

Nejhorší, co se může stát, je trpět v osamocení, být v zapomnění. Před tím nás zachraňuje modlitba. Může se totiž – i nezděná – stát, že nerozumíme záměrům Boha. Naše volání však nevázne tady, stoupá k Bohu, jenž má srdce Otce a pláče nad každým synem a dcerou, kteří trpí a hynou. Řeknu vám jednu věc, která mi pomáhá v těžkých chvílích. Myslím na Ježíšův pláč. Když plakal nad Jeruzalémem a u Lazarova hrobu, Bůh plakal pro mne. Bůh pláče pro naše bolesti. Bůh se stal člověkem – říká jeden duchovní autor – aby mohl plakat. Pomyšlení na to, že v bolesti pláče Ježíš se mnou, je útěchou, která nám pomáhá jít dál. Setrváme-li ve vztahu s ním, náš život nebude ušetřen utrpením, ale otevře se širokému obzoru dobra a vydá se ke svému naplnění. Odvahu, jděme vpřed s modlitbou. Ježíš je stále s námi.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)*

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

2. čtení – 1 Kor 1,3-9

Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh a on vás povolal

k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

Evangelium – Mk 13,33-37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropění nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!“

Pondělí 30. 11. 2020

6:05 Stretko **7:00** Buon giorno s Františkem
7:45 V pohorách po horách (28. díl): Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **7:55** Klapka s Alenou Krejčovou **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Zambijský Bambo **9:40** Outdoor Films s Jiřím Soukupem (72. díl): Závodím i v devadesáti **11:15** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (7. díl): Lano hozené tonoucím **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Výpravy do divočiny: Naše ryby a vody **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **15:05** Otec Pio, tvůrce milosrdenství **16:05** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (1. část) **17:05** V souvislostech **17:25** Krajčářka Mária Hnidková **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová party **18:50** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:55** Na křídlech andělů **19:20** Wabi Daněk a Miloš Dvořáček na Mohelnickém dostavníku 2015 **19:50** Přejeme si... **20:05** Filipínské Rugby – hra o život **20:50** Paní Le Murie **21:30** Za obzorem **22:05** Noemova pošta: Listopad 2020 **23:45** Jak potkávat svět (69. díl): S Karlem Dynkou **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 1. 12. 2020

6:05 Kulatý stůl: Kultura slova **7:35** Má vlast: Týnský chrám **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Katedrála **9:40** V souvislostech **10:00** Benefiční koncert Pavla Helana pro Mary's Meals, Praha **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na úsvitu společných dějin **13:20** Dívám se kolem sebe **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Mezi pražci (91. díl): Listopad 2020 **15:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2019, 3. díl **16:05** Muzikanti, hrajte **16:35** Moravská Hellas **17:10** Egypt – Ať je požehnan Tvůj lid v Egyptě **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Hermie a jeho přátelé: Buzbyho hláskovací soutěž **18:50** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:55** Cirkus Noeland (25. díl): Roberto, Kekulín a dirigent Houslička **19:30** Zpravodajské Noeviny: 1. 12. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny [L] **21:10** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Za obzorem **22:05** Slezská lilie 2020: Deset let Slezské lilie 2. část **23:20** Terra Santa News: 25. 11. 2020 **23:45** Po cestách víry (3. díl): Z Jeruzaléma do Kafarnaum **0:35** Ťažká muzika **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 2. 12. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 1. 12. 2020 **6:30** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (1. část) **7:25** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **7:55** Praha – neklidné srdce Evropy **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Generální audience papeže Františka [L] **10:20** Příroda kolem nás: rožinka a medvědi **10:35** Klapka (109. díl): Klapka s Ing. Ľuborem Patschem **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Cvrlikání (52. díl): Z hecu **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Bratia – Bratři: MFF Myjava 2018 **16:30** Zpravodajské

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Noeviny: 1. 12. 2020 **16:50** ARTBITR – Kulturní magazín (99. díl) **17:05** Země sv. Patrika **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Kudrnáč Hermie **18:50** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:55** Vezmi a čti: Listopad 2020 **19:10** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (8. díl): Být nositelem pokoje **19:30** Terra Santa News: 2. 12. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Za obzorem **22:45** Noční univerzita: Sociální děloha a sociální porod (3. díl) [P] **0:00** Generální audience papeže Františka **0:20** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **0:45** Letem jazzem: Pořad nejen pro milovníky jazzu... mladé naděje jazzové hudby **1:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 3. 12. 2020

6:05 Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **6:55** O starých Starých Hamrech **7:45** Terra Santa News: 2. 12. 2020 **8:05** Po cestách víry (3. díl): Z Jeruzaléma do Kafarnaum **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Vezmi a čti: Listopad 2020 **9:30** Noemova pošta: Listopad 2020 **11:05** Indonésie: Povolání žít spolu **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Má vlast: Přerov – Zámek **16:00** Zpravodajské Noeviny: 1. 12. 2020 **16:20** Biblická studna **17:20** Večeře u Slovaka: 2. neděle adventní [P] **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kostela sv. Mikuláše, Praha [L] **19:05** Ovečky v karanténě [P] **19:25** Hermieho zpívanky **19:30** Zpravodajské Noeviny: 3. 12. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět (81. díl) [L] **21:30** Za obzorem **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 3. 12. 2020 **0:30** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 4. 12. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 12. 2020 **6:30** Na křídlech andělů **6:55** Naše peníze, jejich osud **7:50** Starý židovský hřbitov v Praze **8:20** Transport **9:00** Ateliér užití modlitby **10:00** Smírčí kříž **10:30** Uganda, trpící perla Afriky **11:00** Víra do kapsy: Žena v církvi **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Továrna mezi vodami **13:30** Wabi Daněk a Miloš Dvořáček na Mohelnickém dostavníku 2015 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (8. díl): Být nositelem pokoje **14:55** Cestujeme regionem Záhorie **16:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 12. 2020

16:25 Angola: Katecheta Paulino **16:55** Výpravy do divočiny **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:50** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:55** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **19:05** Na pomezí ticha a tmy **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Bezdromovci kolem nás [L] **21:40** Živě s Noe [P] **22:15** Cvrlikání (70. díl): Petr Linhart: Milostné vzpomínky na č. 8 **23:25** Poletuchy: Na skok na hory **0:15** Přešel jsem hranici **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 5. 12. 2020

6:05 Pastýř na čunu **6:25** Bol som mimo: Ján Kolár **7:25** O létajícím farári **7:35** Muzikál GEDEON **8:35** Cirkus Noeland (25. díl): Roberto, Kekulín a dirigent Houslička **9:00** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **9:05** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **9:35** Ovečky v karanténě **10:00** GOODwillBOY IV. (10. díl) **10:40** V posteli POD NEBESY IV. (11. díl) **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (99. díl) **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Slezská Lilie 2020: Deset let Slezské lilie, 1. část **15:40** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **16:00** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje **16:30** Země sv. Patrika **17:05** Všade dobre, v Terchovej najlepšie! Jánošíkove dni v Terchovej 2020 **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **19:05** Janomamové v Brazílii **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Hlubinami vesmíru s dr. Vladimírem Kopeckým jr.: Astrobiologie, 1. díl [P] **20:50** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **21:00** Mezi pražci (92. díl): Prosinec 2020 [P] **21:50** Benefiční koncert Pavla Helana pro Mary's Meals, Praha **23:25** Za obzorem **0:00** Bačkorám navzdory: Richardis, miluješ mne...? **0:15** Za obzorem **0:45** ARTBITR – Kulturní magazín (89. díl): S Danielem Šperlem **0:55** Za obzorem **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 6. 12. 2020

6:05 Biblická studna **7:15** Řeckokatolický magazín **7:35** Jak potkávat svět (81. díl) **9:00** Večeře u Slovaka: 2. neděle adventní **9:25** Mezi pražci (92. díl): Prosinec 2020 **10:10** Poutníci času: S Petrem Váňou [P] **10:30** Mše svatá [L] **11:35** V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Hlubinami vesmíru s dr. Vladimírem Kopeckým jr.: Astrobiologie, 1. díl **14:10** Muzikanti, hrajte **14:45** Mobil **15:45** Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům **16:35** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **17:05** Cirkus Noeland (26. díl): Roberto, Kekulín, Adam a Eva **17:30** Sedmihlásky (135. díl): Vrba, A ja vim **17:35** Ovečky v karanténě **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **19:05** Hriňovský kostelík na Islandu **19:35** Příroda kolem nás: Liška Eliška a jelen evropský **19:50** Přejeme si... **20:05** Gramofon (3. díl) aneb Hledáme písničku pro všední den [P] **21:10** Blahoslavený Duns Scotus **22:40** Výpravy do divočiny **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Za obzorem **0:35** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství **0:50** Živě s Noe **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 30. 11. o 16:35 hod.:

Prorocká encyklika Humanae vitae (dokument)

Dokument prináša pohľad rôznych medzinárodných odborníkov na dnešnú spoločnosť, ktorá nerešpektovala varovania pápeža Pavla VI.

Utorok 1. 12. o 17:05 hod.:

Viera do vrecka (Vyhorenie)

O syndróme vyhorenia, jeho dôsledkoch a o tom, že aj kríza môže byť pre nás časom Božej milosti. Pozvanie do tejto Viery do vrecka prijali saleziáni kňaz don Štefan Turanský, psychologička Denisa Zlevská z Centra pre tréning a rozvoj a kňaz verbista P. Milan Bubák SVD.

Streda 2. 12. o 16:45 hod.:

A teraz čo? (Nenávid hriech, miluj hriešnika)

Vytvárajú sa akoby 2 extrémny – «liberálni progresívni kresťania», ktorí za účelom tolerancie upúšťajú od kresťanských hodnôt, alebo «fanatici», ktorí doslova nenávidia a odsudzujú ľudí, ktorí nežijú v súlade s evanjeliom! Ako sa v tom celom dá žiť «normálne» kresťanstvo?

Štvrtok 3. 12. o 20:00 hod.:

Modlitba za odvrátenie epidémie

Priamy prenos z národnej baziliky Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne.

Piatok 4. 12. o 20:30 hod.:

Dôkaz viery: Svätý Júda Tadeáš (film)

Kňaza pracujúceho pre Vatikán požiadajú, aby sa ujal prípadu manifestácie robotníkov z cementárne, údajne maskovanej za manifestáciu náboženskej povahy. Keď však začne v mestečku vyšetrovať, čo sa deje, zistí, že sa pravdepodobne udial skutočný zázrak na príhovor svätého Júdu Tadeáša.

Sobota 5. 12. o 20:30 hod.: Blahoslavený Duns Scotus – Obhajca Neпоškvrneného počatia (film)

Neпоškvrnené počatie Panny Márie bolo témou teologických debát. Jeho obhajobu ako cirkevnú dogmu uskutočnil Ján Duns Scotus na univerzite v Paríži roku Pána 1305. Zomrel v Kolíne v roku 1308. Ján Duns Scotus bol blahorečený 20. marca 1993.

Nedeľa 6. 12. o 14:30 hod.: Mikuláš – chlapec, ktorý sa stal svätcom (animovaný film)

Mikuláš bol ešte malý chlapec, keď objavil výnimočné tajomstvo, ktoré navždy zmenilo jeho život. Bol to dar obdarovávaní. Vďaka nemu priniesol šťastie mnohým ľuďom. Ale tiež s prijatím tohto daru musel čeliť viacerým nebezpečenstvám. . .

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. LISTOPADU – 5. PROSINCE 2020

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 11.		PO 30. 11.		ÚT 1. 12.		ST 2. 12.		ČT 3. 12.		PÁ 4. 12.		SO 5. 12.	
Antifona	42	40	1673	1892	42	40	42	40	1722	1941	42	40	42	40
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	1598	1811	42	40	42	40	1723	1941	42	40	42	40
Antifony	46	44	1599	1811	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	46	45	1599	1812	54	52	57	56	1724	1942	63	63	66	67
Antifona k Zach. kantiku	47	45	1599	1812	1601	1814	57	56	1724	1943	64	63	66	67
Prosby	47	45	1675	1894	54	53	57	56	1724	1943	64	63	67	67
Závěrečná modlitba	48	46	1600	1812	1601	1814	58	57	1602	1815	1603	1816	67	68
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	48	46	1676	1895	55	54	58	57	61	60	64	64	67	68
Závěrečná modlitba	48	46	1600	1812	55	53	58	57	61	60	64	64	67	68
Nešpory:														
SO 28. 11.														
Hymnus	41	39	41	39	1598	1811	41	39	41	39	1727	1946	41	39
Antifony	45	43	49	47	1600	1813	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	45	43	49	47	1600	1813	56	55	59	58	1730	1949	65	65
Ant. ke kant. P. M.	45 B	43 B	49	48	1601	1813	1602	1815	59	58	1731	1950	65	66
Prosby	46	44	50	48	1681	1900	56	55	59	58	1731	1950	66	66
Záv. modlitba	48	46	48	46	1600	1812	1601	1814	58	57	1602	1815	1603	1816
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 29. 11. – 1. neděle

adventní

1. čt.: Iz 63,16b–17.19b;64,2b–7
 Ž 80(79),2ac+3b.15–16.18–19

Odp.: 4 (*Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)

2. čt.: 1 Kor 1,3–9

Ev.: Mk 13,33–37

Pondělí 30. 11. – svátek

sv. Ondřeje

1. čt.: Řím 10,9–18

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 4,18–22

Úterý 1. 12. – nezávazná

památka sv. Edmunda Kampiána

1. čt.: Iz 11,1–10

Ž 72(71),1–2.7–8.12–13.17

Odp.: srv. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Lk 10,21–24

Středa 2. 12. – ferie

1. čt.: Iz 25,6–10a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 6cd (*Přebývat smím*

v domě Hospodinově na dlouhé, předlouhé časy.)

Ev.: Mt 15,29–37

Čtvrtek 3. 12 – památka

sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 26,1–6

Ž 118(117),1+8–9.19–21.25–27a

Odp.: 26a (*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu.*

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 7,21.24–27

Pátek 4. 12 – nezávazná

památka sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 29,17–24

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Mt 9,27–31

Sobota 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 30,19–21.23–26

Ž 147(146),1–2.3–4.5–6

Odp.: Iz 30,18 (*Šťastní jsou všichni, kdo doufají v Hospodina.*

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 9,35–10,1.5–8

SVĚTCI K NÁM PROMLOUVAJÍ

ZÁZRAKY JANA PAVLA II.
Paweł Zuchniewicz • Z polštiny přeložili
Barbora Betincová a Jindra Hubková •
Redakce Kateřina Lachmanová • Předmluva
k českému vydání P. Leoš Ryška, SDB

Kniha obsahuje řadu svědectví o zázracích, které se staly na přímluvu papeže Jana Pavla II. (1920–2005) už za jeho života, i podrobný popis zázraků oficiálně uznaných a doložených k procesům jeho blahorečení a svatořečení.

Pavel Nebojsa - Doron
 Brož., 130x190 mm, 224 stran, 249 Kč

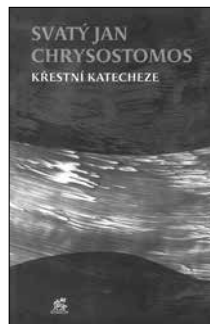
OTEC PIO • SVĚTČŮV STRUČNÝ ŽIVOTOPIS
Gabriele Amorth • Z italského přeložila
Terezie Brichtová OP • Revize překladu
Kateřina Lachmanová • Odpovědná
redaktorka Ludmila Martinková

Svěží životopis svatého Pia z Pietrelcin z pera známého italského exorcisty Gabrieleho Amortha. Kapucínský kněz Padre Pio (1887–1968) působil v klášteře v městečku San Giovanni Rotondo v italské Apulii. Byl vyhledávaným zpovědníkem, mužem obdařeným stigmaty a schopností nahlížet do srdce kajících, kteří se k němu přicházeli zpovídat. Amorth nezakrývá řadu dramatických zlomů v životě tohoto oblíbeného světce. Otec Pio vynikal službou Bohu a bližním, současně ale přitahoval pozornost svými mimořádnými obdarováními. V určitém období nesměl sloužit mše svaté, vydávat knihy ani zpovídat. V 60. letech 20. století se k němu ovšem hlásí zástupy jeho

duchovních dětí a krátce po jeho smrti se rozbíhá kanonizační proces. Papež Jan Pavel II. jej blahorečil 2. května 1999 a svatořečil 16. června 2002.

Karmelitánské nakladatelství • Třetí vydání
 Brož., 130x190 mm, 136 stran, 199 Kč

KATECHETIKA

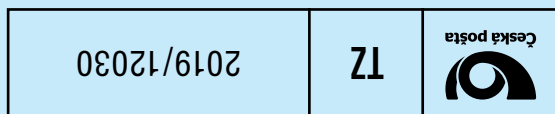

KŘESTNÍ KATECHEZE
Svatý Jan Chrysostomos • Úvodní
studie a komentář, překlad z řečtiny Jiří
Pavlík • Odpovědná redaktorka Dagmar
Kopecká • Recenzenti doc. David
Vopřada, Dr., a Mgr. et Mgr. Markéta
Dudziková, Ph.D.

Dvanáct křestních katechezí svatého Jana Chrysostoma. Jde o náhodně dochované Janovy homilie spadající do okruhu postní přípravy čekatelů na křest a velikonočního a povelikonočního poučování novokřtěnců, které Jan přednesl pravděpodobně v Antiochii mezi lety 387 až 397. Jan v nich hovoří o významu svátostných symbolů a účincích svátosti a vysvětluje pravidla křesťanského života. Z jeho textů se dozvídáme, jak v církvi tehdejší doby vypadala příprava na křest, jak probíhal obřad křtu a velikonoční slavnosti a o čem byli katechumeni a novokřtěnci poučováni. Jan zdůrazňuje především nutnost souladu nauky a života. Vyzývá své posluchače, aby ve svobodě usilovali o zbožnost a ctnost a horlivě rozmnožovali dary, které ve křtu přijali, a zvláště jim klade na srdce, aby se vystříhali pověr, rozmařilosti a přepychu a také nedůstojného a zhoubného zvyku přísahat.

Krystal OP • Váz., 130x210 mm, 168 stran, 215 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.